

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.599 van 29 januari 2004
in de zaak A. 109.608/VII-24.380**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15 B

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 28 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat R. BELDERBOSCH, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 29 december 1999 en verklaart zich vluchteling op 30 december 1999.

1.2. Op 6 november 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 3 juli 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, Kazaks staatsburger van Russische origine, verliet haar land in december 1999. Ze reisde richting België, waar zij op 30 december 1999 de status van vluchteling aanvraagde. Betrokkene verklaarde dat zij omwille van haar Russische afkomst werd vervolgd in Kazachstan. Eind 1999, tijdens een islamitisch feest, werd zij door de neef van de burens in de lift geduwd toen ze het vuilnis wilde buitenzetten. In de lift werd zij geslagen en verkracht door de neef. Vervolgens kon zij de neef, met een vuilbak, op zijn hoofd slaan en kon ze ontsnappen. Daarop is betrokkene bij de burens op de achtste verdieping gaan overnachten. Daarna heeft zij de politie opgebeld, maar deze vertelde haar dat er reeds een onderzoek liep. Er zou een diefstal hebben plaats gevonden. Nog diezelfde avond is de politie bij haar ouders op bezoek geweest. De politie was op zoek naar haar. Enkele dagen later is zij Kazachstan ontvlucht. Betrokkene voegde er nog aan toe dat zij in Kazachstan vaak werd beledigd omwille van haar afkomst. Betrokkene legde tijdens haar verhoor geen enkel document voor.

Betrokkene beweerde dat zij omwille van haar Russische afkomst problemen had in Kazachstan (CGVS, p.1). Deze door betrokkene aangehaalde vervolging door de Kazakse burgerbevolking stemt niet overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie ('Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse zaken 14 september - 10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari - 23 januari 2001, Informatie Kazachstan Cedoca, februari 2001; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000; Le Soir, 20 december 2000; De Standaard-on line, 3 februari 2001')

wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging van de Russische bevolkingsgroep. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Russische bevolkingsgroep. Er moet aldus worden vastgesteld dat betrokkene bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de door betrokkene tot staving van haar asielaanvraag ingeroepen feiten hoe dan ook niet als een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gekwalificeerd kunnen worden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie ('idem') blijkt immers niet dat men omwille van zijn etnie niet op bescherming van de Kazakse overheden zou kunnen rekenen. Integendeel, uit de informatie blijkt juist dat zeker de hogere Kazakse autoriteiten zeer gevoelig zijn voor elke vorm van etnische spanningen en geweld. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat betrokkene omwille van haar Russische etnie niet op bescherming zou kunnen rekenen.

Door al deze bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enig geloof te hechten aan betrokkene's asielrelaas.

Gelet op voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 62, 1ste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...'.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging dat de door verzoekster aangehaalde vervolging door de Kazakse burgerbevolking niet zou overeenstemmen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, m.n. omdat in deze documentatie nergens melding gemaakt wordt van dergelijke vervolging van de Russische bevolkingsgroep, en dat meer nog uit deze informatie zou blijken dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Russische bevolkingsgroep.

De bestreden beslissing leidt hieruit af dat aldus moet worden vastgesteld dat verzoekster bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Verzoekster werpt hiertegen op dat uit de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet volgt dat de verklaringen die verzoekster in haar individuele geval heeft verstrekt bedrieglijk zouden zijn, te meer omdat in deze informatie zelf uitdrukkelijk wordt gesteld dat individuele gevallen van vervolging nooit uit te sluiten zijn (Missierapport Kazachstan p. 2, gesprek met de Heer Abdul Karim GHOU, en p. 3, gesprek met de Heer ZHOVTIS Evgeny).

Verder wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat zou moeten worden vastgesteld dat de door verzoekster tot staving van haar asielaanvraag

ingeroepen feiten hoe dan ook niet als daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kunnen worden gekwalificeerd, omdat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie niet zou blijken dat men omwille van zijn etnie niet op bescherming van de Kazakse overheden zou kunnen rekenen.

Verzoekster brengt hiertegen in dat eens te meer deze motivering steunt op algemene informatie m.b.t. de situatie in Kazachstan, en niet ingaat op het individuele asielverhaal van verzoekster, en dat bovendien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zelf blijkt dat individuele gevallen van vervolging nooit uit te sluiten zijn (zie hoger), maar ook dat de autoriteiten, meer in het bijzonder de organen die met de toepassing van de wet zijn belast, soms niet op een gepaste manier reageren (zie p. 9 van het Missierapport).

Gezien aldus de bestreden beslissing zich enkel op algemene informatie m.b.t. de situatie in Kazachstan steunt om ten onrechte aan het individuele asielverhaal van verzoekster geen geloof te hechten, is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd.”;

2.2. Overwegende dat verzoeker volkomen gelijk heeft wanneer hij stelt dat het feit dat de Russische bevolkingsgroep niet wordt vervolgd in Kazakstan niet betekent dat individuele gevallen van vervolging onmogelijk zijn; dat de Commissaris-generaal evenwel externe informatiebronnen kan consulteren teneinde zich een beeld te vormen van de objectieve context waarin het asielrelaas kadert; dat de beslissing voorts niet enkel steunt op deze algemene informatie aangaande Kazakstan, maar dat er wordt gesteld dat niets in het aangevoerde relaas er op wijst dat verzoekster niet de bescherming van de overheid had kunnen inroepen; dat zulks niet enkel blijkt uit de geciteerde informatiebronnen, maar ook uit de gegevens van het relaas zelf; dat verzoekster zelf stelt dat het denkbaar is dat de overheidsorganen soms niet op een gepaste manier reageren; dat verzoeksters aldus, door zich te beroepen op een volstreekte hypothese, de afwezigheid van concrete elementen waaruit blijkt dat verzoekster de hulp van de autoriteiten niet kon inroepen, zelf onderkent; dat zulke bespiegelingen dan ook niet van aard zijn de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tasten; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.